

Wellamo Penger

Pirre - syvissä vesissä

**Pirre – syvissä vesissä
(...tarina jatkuu...)**

Hyvä lukija,
kiitos, että valitsit kirjani luettavaksesi.
Toivotan sinulle antoisia lukuhetkiä 😊

Wellamo Penger

<http://wellamo-penger.jimdo.com/>
<https://www.facebook.com/Pirresarja/>

Pirre – syvissä vesissä
(...tarina jatkuu...)

Wellamo Penger

© 2017 Wellamo Penger

2. painos

Kansikuva © Wellamo Penger

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN 978-951-568-142-3

Sisällysluettelo

Lopun alkua

Luku 1 – Espanjan lämmössä

Luku 2 – Luonnonkansojen kokous

Luku 3 – Oma maa mansikka

Luku 4 – Lomailua ja kokeiluja

Luku 5 – Simpukan tuomaa

Luku 6 – Ryöstösaalistusta

Luku 7 – Arkinen aherrus ja opiskelun ihanuus

Luku 8 – Sorlik ja Vahtulis

Luku 9 – Odotettu syysloma

Luku 10 – Joulua kohti

Luku 11 – Talvipäivänseisaus

Luku 12 – Vuosi vaihtuu

Luku 13 – Kevätväsymystäkö?

Luku 14 – Kevät tulee - sittenkin!

Luku 15 – Syvänteisiin

Luku 16 – Maan uumenissa

Luku 17 – Kesän korvalla

Lopun alkua

Pirre kieppui hallitsemattomasti voimakkaassa pyörteessä, joka veti häntä yhä alemmaksi. Pyörivä liike vain kiihtyi ja sai hänet voimaan pahoin. Tutut kasvot vilistivät hänen silmiensä ohi – Hanna ja Jere vilkuttivat hänelle hymyillen, Mara iski silmää, Mari ja Anna lähettivät lentosuukkoja, äiti ja isä hymyilivät iloisesti, mummo ja Romppaisen mummu, Jyrki... Lopulta kaikki oli kaoottista kasvojen sekamelskaa ja naurua, joka muuttui vähitellen ilkeäksi, ja kasvot vääristyivät tunnistamattomiksi. Punaiset ja keltaiset silmät välkkyivät kasvoista ja suut toistivat inhottavan naurun säestyksellä taukoamattomasti: Pirre, Pirre,... Pirre sulki silmänsä päästäkseen eroon näystä. Hän halusi jo herätä, mutta avatessaan silmänsä sama näkymä toistui eikä lopulta silmien sulkeminenkaan enää auttanut. Uni jatkui ja jatkui...

Pirre rekisteröi alitajuisesti terävän kivun kyljessään. Pyöriminen oli loppunut ja miellyttävä lämpö hiveli hänen kasvojaan. Pyörre oli heittänyt hänet kallionkielekkeelle kyljelleen. Hän makasi kielekkeellä, kunnes kipu tunkeutui hänen tajuntaansa pakottaen hänet heräämään. Pirre avasi silmänsä – pimeää, lämmintä ja kosteaa. Hän hivuttautui varovasti ylös tunnustellen kylkeään, joka tuntui aralta sormien alla. Pirre liikutti hitaasti käsiään ja jalkojaan sekä taivutti varovasti selkäänsä – vain kylki tuntui saaneen kolhuja. Hän katseli ympärilleen varmistaen samalla, että simpukan kuori oli yhä kaulassa.

Hän oli jonkinlaisessa luolassa – vesi valui pitkin kallioseinämiä, ilma oli kosteaa ja tippuvan veden ääni kaikui ympäröivistä seinistä. Hänen toisella puolellaan oli vesiputous, jonka vesimassat vyöryivät luolan suuaukon ohi. Hän oli todennäköisesti sinkoutunut luolaan putouksesta. Pirre katsoi vastakkaiseen suuntaan ja näki luolan taka-seinässä aukon, josta kajasti punaisena hehkuvaa valoa. Luolan lämpö oli peräisin todennäköisesti sieltä.

Pirre ei halunnut joutua uudelleen vesiputouksen pyöri-tykseen, joten hän päätti lähteä selvittämään punaisen valon alkuperää. Hän veti syvään henkeä ja alkoi kävellä varovasti pitkin kosteanliukasta lattiaa kohti punaisena hehkuvaa käytävän suuta. Luola osoittautui kuitenkin Pirren oletusta suuremmaksi, sillä punaisena hehkuva aukko vaikutti pysyvän hänen etenemisestään huolimatta yhtä kaukana. Hän oli loitontunut vesiputouksesta jo niin kauas, että sen kohina kuului vain vaimeana, ja pimeässä luolassa sitä oli enää vaikea erottaa. Mitä kauemmaksi vesiputouksesta hän etääntyi, sitä tukalammaksi hänen olonsa muuttui. Pirren vaatteet olivat jo lähes kuivat eikä kylmyydestä ollut enää tietoaakaan. Ponnistellessaan eteenpäin hän ei kuitenkaan huomannut häntä pimeydessä seuraavia silmäpareja.

Luku 1 – Espanjan lämmössä

Rantahiekka hohkasi kuumuutta ja uimisen tuoma hetkelinen viileys oli jo hävinnyt iholta Pirren ja Hannan istahdaessa aurinkotuoleihinsa puiden varjoon. Rantaviivan tuntumassa näkyi useita rivejä vastaavanlaisia istuimia aurinkovarjoineen, jotka olivat täynnä auringonpalvoja. Vesi kuhisi paahtavalta auringolta itseään viilentäviä lapsia ja aikuisia ja iloinen puheensorina kuului jatkuvana taustalla. Sen katkaisivat ajoittaiset riemunkiljahdukset sekä huudahdukset rantapallon karatessa vedestä aurinkotuolissa lepäilevän, pahaa aavistamattoman uhrin päälle.

- Älyttömän kuuma, Pirre tuskaili lähes 40 asteen kuumuuteen tottumattomana pohjoismaalaisena.
- Täällä on yleensä aina kuuma kesällä, mutt nyt on normaalia kuumempaa, Hanna totesi tyynesti. - Täytyy vaan vetäytyä varjoon, ettei pala. Niin, ja pitää muistaa juoda tarpeeks.
- Mä oon vetäny jo ainakin kolme litraa nestettä ja nyt ollaan vasta vähän iltapäivän puolella... Toisaalta on kyllä ihan kiva, ettei tarvii palella, niinku talvella. Täytyy olla tyytyväinen – ei sitä ihan joka kesä pääse Espanjan aurinkoon.
- Totta, vaikka mä oon kyllä ollu täällä jo neljänä kesänä peräkkäin, tuumi Hanna, jonka perheellä oli lomaosake Espanjan aurinkorannikolla, missä Pirre oli nyt ensimmäistä kertaa Hannan perheen mukana lomailemassa.

- Sitä ei lasketa. Sä ootkin sä – mä tarkoitin lähinnä itseäni... Mitähän Jere puuhaa?

Jere oli Pirren ja Hannan samanikäinen ystävä sekä Pirren naapuri.

- On varmaan mökillä.

- Laitetaan sille viesti... Sinne meni eetteriin. Kohta me tiedetään, mitä se puuhaa.

- Niin, jos se on puhelimen ääressä eikä se välttämättä oo, jos sen kesätyöt on jo alkanu, Hanna mutisi t-paitansa alta, jonka oli vetänyt osittain kasvojensa suojaksi hotellille unohtuneen huivin sijaan.

- Et kai sä syö sitä paitaa? Sun eväskassi on siinä vieressä – ota sieltä täydennystä, Pirre naurahti.

- Heh heh... Toisaalta voisin kyllä ottaakin. Aamupalasta on jo aikaa ja mulla alkaa olla nälkä, Hanna tuumi nousten istumaan ja tutkimaan eväskassin sisältöä.

- Totta – pidetään vaan evästauko.

- Täällä on patonkia, hedelmiä ja mehua... Jädet me käydään ostamassa kioskilta.

- Kuulostaa hyvältä. Minne sun vanhukset muuten meni?

- Ne meni sinne kaupunkikierrokselle – etkö sä muista? Mehän sovittiin, että tavataan asunnolla kolmen maissa.

- Ai niin. Tää kuumuus pehmittää aivot – ei muista muuta kuin juoda ja laittaa aurinkovoidetta, Pirre huokaisi.

Tytöt jatkoivat eväiden syöntiä vajoten kumpikin ajatuksiinsa. Pirre muisteli kesäkuun alkua ja viikon kestänyttä teatterikiertuetta. Lehmussalmen, joka oli tyttöjen kotikaupunki Keski-Suomessa, yhtenäiskoulun päättäneet yhdeksäsluokkalaiset olivat kiertäneet kesäloman ensimmäisen viikon ajan lähikaupunkien teattereissa esittämäs-

sä peruskoulun päätösprojektina valmistunutta musiikkia. Pirrellä ja Maralla oli ollut kesän alussa pientä vispilänkauppaa ja nyt Pirre mietti, tulisiko siitä mitään sen kummempaa, sillä Mara asui kesän vanhempiensa kanssa Oulussa. Maran vanhemmat olivat näyttelijöitä ja elivät melko kiertelevää elämää töidensä mukaan. Perheen koti oli Lehmussalmella, mutta oli vain ajan kysymys, milloin he muuttaisivat Etelä-Suomeen – viimeistään Maran lähtiessä opiskelemaan lukion jälkeen. Mara oli ollut Pirren ja Hannan kanssa samalla luokalla jo alakoulussa. Hän harasti teatteria ja esitti musikaalin yhtä pääosaa. Kaveri oli mukava ja komea, mutta Pirreä arvelutti Maran jatkuva matkustaminen – eihän kaveria voinut oppia tuntemaan, kun hän oli jatkuvasti menossa.

- Sentti ajatuksistas, Hanna sanoi tönäisten Pirreä kevyesti olkapäähän.

- Eiks sen enempää? En mä sitt viitsi kertoa sulle, mitä mä aattelin.

- Ei köyhällä opiskelijatyöllä oo enempää. Sitä paitsi sä hinnoittelet selvästikin ajatukses yläkanttiin, Hanna totesi syöden persikkaansa mehun tirskuessa suupielistä.

- Höpö höpö, mutt voinhan mä sulle kertoo, suttupyty. Kantsiskohan vähän pyyhkiä suupieliään, ennen ku sotket omat ja mun vaatteet? Täytyy vinkata sun äidille, ett antaa seuraavan kerran eväät sulle paloiteltuna ja liittää lisävarusteeks leukalapun – sellaisen kourullisen, millainen mulla oli joskus pikkukersana. Voisin laittaa äidille kyselyn, ett olisko se vielä tallessa, niin voitais lahjottaa se sulle..., Pirren höpötys keskeytyi persikan siemenen kopsahhtaessa hänen aurinkolasinsa sankaan.

- Paraskin puhumaan. Ootko muuten huomannu, ett pöytäliina on sun kohdalta aina ruokailun jälkeen ihan ketsupissa ja muissa maustekastikkeissa? Mitä sä muuten aatellit niin ankarasti?
- Hoh hoh, puhu vaan omasta puolestas. En tiedä kerronko, mutt olkoon menneeks, Pirre tuumi ja kertoi Hannalle mietelmiään.
- Te ootte kyllä komee pari, muttei kannata yrittää väkisin mitään. Siitä tulee vaan turhaa riitaa ja välit menee.
- Niinpä. Mara on sen verran hyvä kaveri, etten haluais pilata kaverisuhdetta seurustelevien riidoilla. Katellaan, aika näyttää... Lähdetääns jaloittelemaan ja ostamaan ne jädet?
- Mitäs se kello on?
- Kohta kaks. Ehditään hyvin ostaa jädet ja käydä vielä uimassa ennen ku lähdetään hotellille, Pirre vastasi venytellen istumisesta kangistuneita jäseniään.

Tytöt lähtivät kohti jäätelökioskia jatkaen keskustelua kavaruudesta ja seurustelusta. He ostivat jäätelöt ja Pirre lähti edeltä takaisin rantaan käsissään molempien jäätelöt Hannan poiketessa vessaan. Pirre käveli ajatuksissaan kohti aurinkotuoleja, jotka odottivat pyyhkeiden ja tyhjän eväskassin kanssa puiden alla, kun hän huomasi maassa jotain normaalista poikkeavaa ja pysähtyi. Hiekalla oli kaunis simpukan kuori, joka poikkesi väriltään muista heidän rannalta löytämistään simpukan kuorista. Pirren katsellessa kuorta sen väri vaihteli hennon vaaleanpunaisesta lilan kautta siniseen ja auringon valo sai kuoren helmiäisen kimaltamaan. Hän sovitti jäätelöt toiseen käteensä ja otti simpukan kuoren vapautuneeseen käteensä.

Se oli todella kaunis. Ihme, ettei kukaan ollut löytänyt sitä ennen häntä. Mistähän se oli joutunut hiekalle? Olikohan joku tiputtanut sen ja etsi sitä nyt?

Pirre katseli ympärilleen, mutta ei nähnyt kenenkään kai-velevan epätoivoisesti hiekkaa tai ryntäilevän edestakaisin kadonneen simpukan kuoren perässä. Ihmiset kävelivät rauhallisesti rannalla, juttelivat, nauroivat, makoilivat rantatuoleissaan, uivat sekä istuivat rantakahvilassa nauttimassa virvokkeita. Pirre päätti korjata simpukan kuoren talteen ja jatkoi matkaansa kohti rantatuoleja. Toivottavasti Hanna tulisi ennen kuin jäätelöt alkaisivat valua.

- Täälläks sä vielä oot? Hanna kysyi hieman hengästyneenä saavuttaessaan Pirren juuri vähän ennen rantatuoleja.

- Juu-u. Ei tässä helteessä jaksa kovin vauhdikkaasti kulkee, Pirre totesi ja antoi jäätelön Hannalle.

- Näähän alkaa valua. Nyt kiireesti syömään ennen kuolaan ihan sotkussa.

- Mä luulen, ett mä kysyn äidiltä sitä leukalappua.

- Kysy vaan, mutt itselles.

- Arvaa, mitä mä löysin?

- No mitä? Kauniin lasinpalasen, rikkinäisen kengän, vanhat uikkarit, eilisen sanomalehden, hepreankielisen tarjouskupongin,..., Hanna luetteli eikä ollut huomaavinaan Pirren ärtynyttä ilmettä.

- Lopeta jo! Ei mikään noista. Tadaa! Katsopas tänne, Pirre kehotti ja ojensi simpukan kuorta kämmenellään kohti Hannaa.

- Vau... Mistä sä löysit ton kuoren? Siinähan on helmi paikoillaan.

- Niin on. Hiekasta matkan varrelta, kun tallustelin tänne jäätelöt kädessä.
- Onkohan se jonkun?
- On se – mun.
- Mutt entä, jos joku on tiputtanu sen ja etsii sitä.
- Mä katselin ympärille, kun löysin sen enkä nähny yhtään epätoivoista, etsivää ihmistä... Mä ymmärrän kyllä, ett jos löytää lompakon, kameran, kännykän tai muuta arvokasta, niin ne on toimitettava poliisille, löytötavaratoimistoon tai läheisen hotellin respaan, mutt simpukan kuori... Haloo Hanna.
- Nii-in, mutta toi on aika arvokkaan näkönen.
- Täällä on ranta täynnä simpukan kuoria. Sä oot ylirehellinen. Jos sattuu löytämään kauniin yksilön, niin sanoisin sitä hyväks tuuriks, jota mulla ei yleensä satu olemaan. Katsotaan vaan, niin tääkin on joku piilokamerajuttu tai muu sellainen, joka kääntyy jotenkin mua vastaan.
- No niin... Pidä vaan se kuori, kun satuit noin upeen löytämään. Mihin sä aiot laittaa sen, ettei ne löydä sitä tullissa? Simpukan kuoria, kiviä ja sen sellaisiahhan ei saa viedä maasta, jos et satu muistamaan.
- Kyllä mä sen muistan. Laitan sen vaikka sun matkatavaroihin, Pirre ehdotti pilke silmäkulmassa.
- Pitihän se arvata. On mulla siinä kaveri – oman edun tavoittelija.
- Älä oo tosikko – enköhän mä jotain keksi.
- No niin salakuljettaja, kerätään kimpsut ja kampsut ja lähdetään etsimään mun vanhempia, Hanna tuumi katsotuaan kelloa.
- Käskystä, kapteeni.

Tytöt kasasivat tavaransa ja lähtivät loma-asunnolle, missä Hannan vanhemmat jo odottelivat heitä. Heidän oli tarkoitus lähteä syömään ja tuliaisostoksille, sillä kolmen viikon lomasta oli jäljellä enää neljä päivää. Oltiin jo heinäkuun puolivälissä ja kesälomaa oli noin neljä viikkoa jäljellä.

Loman kolmanneksi viimeisenä päivänä tytöt törmäsivät suomalaisiin, heitä vuoden vanhempiin kaksosiin eräässä rantakahvilassa. Nämä oululaiset lukiolaiset viettivät ensimmäistä kahdesta lomaviikostaan Espanjan lämmössä ja kiistelivät keskenään kovaäänisesti kahvilan pöydässä, mikä kahvi muistutti eniten suomalaista kahvia. Hanna pysähtyi pöydän viereen ja neuvoi heille ystävällisesti kahvilan listalta oikean kahvivaihtoehdon sekä esitteli myös muita vaihtoehtoja.

- Kiitos tosi paljon, toinen kaksosista kiitti ja esitteli itsensä Santuksi eli Santeri Marjaluomaksi.

- Kiitti – me ei oltais ikinä päästy yksimielisyyteen oikeesta kahvista ilman sun apua, toinenkin kaksosista, Maikku eli Marjukka, kiitti Hannaa.

Lopulta Pirre ja Hanna istuutuivat heidän kanssaan samaan pöytään. Heidä ei olisi uskonut kaksosiksi, mutta sisaruksiksi kyllä. Santtu oli Jereä lyhyempi, ruskeahiuksinen ja harmaanvihreäsilmäinen sekä Maikku oli tyttöjen pituinen, vaaleahiuksinen ja vihreäsilmäinen nuori. Heillä oli molemmilla veikeä hymykuoppa, Santulla vasemmassa ja Maikulla oikeassa poskessa, sekä taito rupertella asiasta kuin asiasta. Tutustuttuaan toisiinsa nuoret viettivät lo-

man viimeiset päivät yhdessä rannalla uiden ja pelaten. Lisäksi Pirre ja Hanna esittelivät kaksosille kaupungin parhaat ostoskadut, kahvilat ja ruokapaikat. He ehtivät ystävystyä näiden muutamien päivien aikana ja sopivat tapaavansa jollain koulun tulevista lomista.

Lähtöpäivän aamu koitti aurinkoisen helteisenä, kuten heidän muutkin lomapäivänsä Espanjassa. Lentokoneen lähtöön oli vielä viisi tuntia aikaa, mutta bussi lentoasemalle lähtisi jo parin tunnin päästä, joten aamupala, pakkaaminen ja muut pakolliset lähtökuviot täytyi tehdä kohtuullisen rivakasti. Pirre pakkasi keräämänsä simpukan-kuoret ruumaan menevään matkalaukkuun mukaan luetuna hänen hiekalta löytämänsä kaunotar ja piilotti ne vaatteiden ja kenkien sisään. Käsimatkatavaroiden pakkaamisen tytöt päättivät tehdä vasta aamupalan jälkeen.

Myös Maikku ja Santtu istuivat aamupalapöydässä, sillä he olivat tulleet hyvästelemään tuoreet ystävänsä.

- Huomenta, Maikku huikkasi nähdessään tytöt.
- Huomenta, Pirre ja Hanna toivottivat yhteen ääneen.
- Hyvin harjoiteltu, Santtu totesi nauraen.
- Ei siihen oo menny kuin yhdeksän vuotta, Pirre naurahti.
- Syökäähän tytöt niin, että jaksatte koneen ruokailuun asti, Hannan äiti neuvoi hakiessaan teetä pöytään.
- Joo, täytyy tankata, Hanna vastasi järjestellessään munakas- ja sämpylälautastaan pöydälle teekupin sekä mysli- ja hedelmäkulhon joukkoon.

Pirre löytää kesälomamatkallaan rannalta erikoisen kauniin simpukankuoren, jossa on helmi. Suomeen palattuaan hänelle selviää, että simpukka helmineen on kaksoisvoimautin. Se antaa hänelle erikoisia taitoja edellisen voimauttimen tavoin.

Voimautin houkuttelee edellisvuotisten kätyreiden lisäksi myös uusia, minkä vuoksi Pirre joutuu ystävineen moniin vaarallisiin tilanteisiin. Luonnonkansojen suojauksen pettäessä myös Jeren isovelji pelastaa heidät useita kertoja.

Lopulta Pirre toivoo vain tietoa voimauttimen tuhoamiseksi. Ehtiikö hän saada sen ajoissa?

Kirja on jatkoa kirjasarjan aloittaneelle osalle, Pirre - lentävä fillaristi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi